

Arrest

nr. 265 022 van 7 december 2021
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 september 2021.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VERAART, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd vastgesteld dat de verklaringen over de vrees die hij zou koesteren voor zijn ooms niet konden overtuigen en dat zijn verklaringen over het gebrek aan werk in Irak geen verband hielden met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 203 051 van 26 april 2018.

Verzoeker baseert zich voor zijn huidig verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door zijn broer A.-B. A. A. T. S. in het kader van zijn tweede verzoek, met name dat hij voor zijn vertrek uit Irak problemen had gekend met zijn ooms en zijn stam omwille van de buitenechtelijke relatie van zijn zus A.. In de bestreden beslissing worden de vaststellingen uit de beslissing van zijn broer A.-B. A. A. T. S. overgenomen.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Uit de bestreden beslissing blijkt, in weerwil van verzoeker zijn huidige algemene verzuchtingen, dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar en afdoende gemotiveerd heeft omtrent de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij met zijn ooms en zijn stam zou gekend hebben omwille van de buitenechtelijke relatie van zijn zus en dit bijgevolg geen nieuwe elementen zijn die zijn kans op internationale bescherming vergroten. Verzoeker brengt geen concrete noch dwingende argumenten bij ter weerlegging van de pertinente motieven van de commissaris-generaal die op omstandige wijze worden uiteengezet in de bestreden beslissing en die allen hun grondslag vinden in het administratief dossier.

6. Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing wordt genomen in overeenstemming met 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. De door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen werden in het licht van beide artikelen onderzocht. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

7. Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift voorts zeer algemeen op dat er in Irak tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen, en hij verwijst verder naar recente landeninformatie die hij evenwel nalaat/vergeet neer te leggen. Een dergelijke loutere verwijzing naar (algemene informatie aangaande) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op het voorgaande en de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

8. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie waarnaar gerefereerd wordt waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de zuidelijke provincies van Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarnaar gerefereerd wordt niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

9. In de mate verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 september 2021, voert verzoekende partij aan dat er onvoldoende onderzoek is gebeurd, en wijst ze erop dat haar zus werd erkend. Voorts wijst ze erop dat de motieven van haar broer zomaar worden overgenomen, hetgeen volgens haar niet kan.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige elementen bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond.

Waar verzoekende partij aanvoert dat er onvoldoende onderzoek is gebeurd, beperkt zij zich louter tot het herhalen van reeds eerder aangehaalde kritiek, waarop reeds werd ingegaan in en waarover het volgende wordt vastgesteld in voornoemde beschikking: *“Uit de bestreden beslissing blijkt, in weerwil van verzoeker zijn huidige algemene verzuchtingen, dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar en afdoende gemotiveerd heeft omtrent de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij met zijn ooms en zijn stam zou gekend hebben omwille van de buitenechtelijke relatie van zijn zus en dit bijgevolg geen nieuwe elementen zijn die zijn kans op internationale bescherming vergroten. Verzoeker brengt geen concrete noch dwingende argumenten bij ter weerlegging van de pertinente motieven van de commissaris-generaal die op omstandige wijze worden uiteengezet in de bestreden beslissing en die allen hun grondslag vinden in het administratief dossier.”* Verzoekende partij brengt geen, laat staan valabele, elementen bij die hierop een ander licht kunnen doen schijnen.

Dat de zus van verzoekende partij in België als vluchteling werd erkend, is niet van aard de eerder in het kader van verzoekende partij haar eigen, persoonlijk verzoek om internationale bescherming gedane vaststellingen en beoordelingen in een ander daglicht te stellen. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele wijze te worden onderzocht en beoordeeld op zijn eigen merites, rekening houdende met de concrete gegevens eigen aan het verzoek. Geen enkele dwingende rechtsnorm legt de Belgische staat op om internationale bescherming toe te kennen aan iemand louter omwille van het feit dat hij deel uitmaakt van het gezin van een persoon aan wie internationale bescherming werd toegekend.

Wat betreft het betoog van verzoekende partij ter zitting dat het niet kan/mag dat (in de bestreden beslissing) de motieven van haar broer zomaar worden overgenomen, stelt de Raad vast dat verzoekende partij hier eerder in haar verzoekschrift niet enige opmerking of kritiek over heeft geformuleerd. In dit verband dient erop te worden gewezen dat een verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de

terechtstelling wil uiteenzetten. Die vraag biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtstelling uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Hoewel uit (een eenvoudige lezing van) de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat hierin wordt verwezen naar en de motieven uit de beslissing ten aanzien van haar broer A-B. A. A. T. S. genomen worden geciteerd, en verzoekende partij hier dus perfect van op de hoogte was/kon zijn, maakte zij hierover niet enige opmerking in het verzoekschrift. Dat zij dit pas voor het eerst op zitting doet, is aldus laattijdig gelet op hogervermeld doel van de vraag tot horen. Anders oordelen zou slechts het opstellen van zeer algemene en vage verzoekschriften, zoals *in casu*, aanmoedigen.

Verzoekende partij heeft voor het overige niets nieuws op te merken of toe te voegen (met betrekking tot de in voormelde beschikking opgenomen grond) en laat voorts na daadwerkelijk concrete en dienstige opmerkingen aangaande de beschikking van 9 september 2021 te formuleren.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtstelling op zeven december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET